

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

4de juli 1897.

23de aarg.

Ved brønden.

Børneblad

udtømmer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. 3 pakter til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Fru Lindens pleiebarn.

(Fortsættelse.)

Om morgenen, da hun vaagnede, fandt hun en ny aarsag til at glæde sig og takke Gud. Inde i byen havde hun boet i en trang, mørk gade, og hverken solen eller maanen formaaede at sende sine straalere ind i det lille halvmørke soveværelse. Men hvor lyst og venligt skinnede ikke herude paa landet solen ind til hende.

Sofie stod straks op og gif hen til vinduet for at se ud. Naturen havde nylig iført sig sin baardragt, og mark og skov laa foran hende saa frisk og grøn. Na, hvor deilig det var, og hvorledes jubede ikke hendes hjerte i tak til Gud ved tanken paa, at dette virkelig skulde være hendes hjem.

Den elskelige frue viste sig ialt mod Sofie som den kjærligste mor, og Sofie lærte ogsaa mere og mere at holde af hende. Glad og billig gjorde hun alt, hvad fru Linden bad hende om; Sofie kunde knapt vente, til fruén havde talt ud, før hun sprang afsted for at hente eller gjøre enten det ene eller det andet. Hun var saa from, saa oprigtig og saa beskedent, at hun for hver dag fik en fastere og fastere plads i fruéns hjerte.

Sofie havde allerede i byen nogenlunde lært at skrive og regne; hun blev nu sendt hen paa en skole i nærheden, hvor hun havde anledning til at faa en god undervisning. Skoleens prest læste selv religion paa skolen, og Sofie søgte ikke alene at være flink paa skolen, men ogsaa at leve efter, hvad hun lærte af den fromme prest.

I sine fritimer maatte hun hjælpe til i kjøkken og i have dels for at lære og dels for tidlig at vænnes til arbejde. Til andre tider sad hun inde hos fruén og lærte af hende at sy og strikke.

Fru Linden var en forstandig dame, som

passede sig for at lade Sofie blive en pyntedukke. Hvor mange mødre viser ikke i saa henseende den største tankeløshed! Sofie var altid net og ordentlig klædt, men aldrig saaledes at nogen maatte lægge merke til hendes pynt; den gode frue vidste altfor godt, at forsørgelighed er en af en ung piges farligste fristelser.

Saaledes voksede Sofie op sund og frisk og lykkelig ude paa landet og hendes barn-domstid henrandt stille og fredelig i det gudfrugtige hjem.

3. Atter et sidste farvel.

Sofie havde levet over ti aar i fru Lindens hus fornøjet og lykkelig. Men da blev den gode frue syg. Sofie pleiede hende ligesaa smt og trofast, som om det skulde være hendes egen mor, og det var heller ikke nogen, som fru Linden hellere vilde have ved sin side end hende. Ofte kunde Sofie sidde hele natten inde i sygeværelset, og hændte det, at hun en og anden gang tog sig en liden slummer henne i lænestolen, saa vaagnede hun atter straks, bare den syge rørte det mindste paa sig. Fruén var meget længe syg, og Sofie blev ikke træt af at pleie hende.

Fru Linden forstod at skatte denne barnlige kjærlighed og besejrede det øieblik, da hun tog Sofie i sit hus. En mørk kold vinternat var den syge daarligere end ellers og udtalte ønsket om at faa en kop te. Sofie skyndte sig ud i kjøkkenet og kom efter en stunds forløb skjælvende af kulde ind med teen. Fru Linden drak den og sagde, da hun atter rakte pigen skaalen: „Kjære Sofie, du er saa kjærlig og snild. En datter kunde ikke gjøre mere for mig end du. Gud lønne dig derfor! Sæll er ikke jeg vil lade dig ganfke uden løn; jeg har husket paa dig i mit testamente. Det er vistnok saa, at kjærlighed ikke lader sig betale; men du vil alligevel deraf se, at jeg ikke er utaknemmelig. Jeg har bestemt for dig en sum, saa din fattigdom ikke skal være til hinder for, at du gjør et godt giftermaal. Efter min død vil du saa vide nærmere derom.“

Sofie græd og bad hende ikke at tale om at skulle forlade dem.

Men den ædle frue sagde: Græd ikke, mit kjære barn. Døden er ikke saa frygtelig, som den synes. Der er altid noget forførbelig alvorlig ved den, og dog fører den et

Guds barn ind til livets land og aabner paradiset for os. Jeg glæder mig saa til snart at skulle faa se ham, paa hvem jeg hernede har troet uden at se ham. O, forlad aldrig ham, den trofaste Frelser, som led døden paa korset for vor skyld, kjære Sofie! Da vil ogsaa du engang frimodig kunne møde døden."

Fru Linden taug derpaa en stund. Hun havde høst sig i fengen et lidet crucifiks eller udskaaet billede af den korsfæstede. Dette crucifiks havde hun saa inderlig kjær.

"Endnu ser jeg dig, du min forløser, blot i dette billede, men snart skal jeg se dig ansigt til ansigt!"

"Tro mig, kjære Sofie", sagde hun. "Han har allerede her paa jorden været min bedste ven. Hvor ofte har jeg ikke erfaret det i mit hjerte. Og nu er hans ord min sidste trøst", fortsatte hun med svag stemme. "Har han ikke selv sagt til sine disciple: Eders hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud og tror paa mig! I min faders hus er der mange værelser; jeg gaar bort for at berede eder sted. — Saa har han sagt og jeg tror, at han ogsaa har beredt et sted for mig — snart kommer han og kalder mig til sig, og jeg følger med glæde."

Hun vilde sige endnu noget; men stemmen svigtede hende. Efter en stunds forløb udbrød hun: "I dine hænder befaler jeg min aand." Dette var de sidste ord, hun talte her i dette liv. Udmattet sank hun tilbage i fengen og lukkede øjnene. Sofie vækkede husets folk, og man sendte bud efter præsten, som straks kom tilstede. Han bad for den døende. Hun aabnede øjnene og gav ved en haandbevægelse tilkjennde, at hun forstod ham, ligesom man saa, at hendes læber bevægede sig i stille bøn. En time senere var den fromme elskelige kvinde vandret bort, og Sofie følte ligesaa stor smerte ved hendes død, som hun engang havde gjort ved sin egen mors.

4. Arden.

Fru Linden havde haft mange oprigtige venner, og en stor folkemasse var tilstede ved hendes begravelse. Ogsaa mange fornemme slegtninger var tilstede.

Da begravelsen var over, blev den afdødes testamente aabnet. Det viste sig, at hun havde testamenteret to tusend daler til Sofie; hun skulde nyde godt af renterne fra den dag da testamentet aabnedes; men selve ka-

pitale skulde først udbetales hende paa hendes bryllupsdag. Desuden skulde hun faa lov til at vælge, hvilken hun ønskede af den afdødes kostbarheder.

Flere af fruens mandlige slegtninger var alt andet end fornøjede ved, at den unge pige skulde faa de nævnte to tusend daler; men hendes unge kvindelige slegtninger var ikke mindre utilfredse med, at hendes skønneste og kostbareste smykke skulde komme i Sofies hænder.

Nogle af dem vilde forsøge at narre hende til at vælge en smuk kjole; men en hæderlig gammel officer, der var en af slegtningerne, sagde: "Kjole passer ikke paa nogen maade for hende. Kom ikke med saadant tøj. Bland eder ikke i den sag, men lad hende selv faa lov til at vælge."

Frøtnerne vilde dog ikke og forsøgte alt muligt for at faa Sofie til at vælge en eller anden mindre værdifuld ting blandt den afdødes efterladenskaber.

Sofie følte sig ubehagelig tilmode ved alt dette, og hun syntes ikke at vide, hvad hun helst skulde vælge. Tilslut tog den brave embedsmand, som havde aabnet testamentet, tilord og sagde: "Sofie er en fattig forældreløs pige, og jeg anser det som min pligt at staa hende bi. Her er ting af ikke liden værdi, guld og ædelstene. Jeg ved, at det var fru Lindens mening, at Sofie skulde have en værdifuld ting, som kunde være hende til hjælp i nødstilfælde. Det er bedst, at hun faar lov til at betænke sig til imorgen, hvad hun skal vælge."

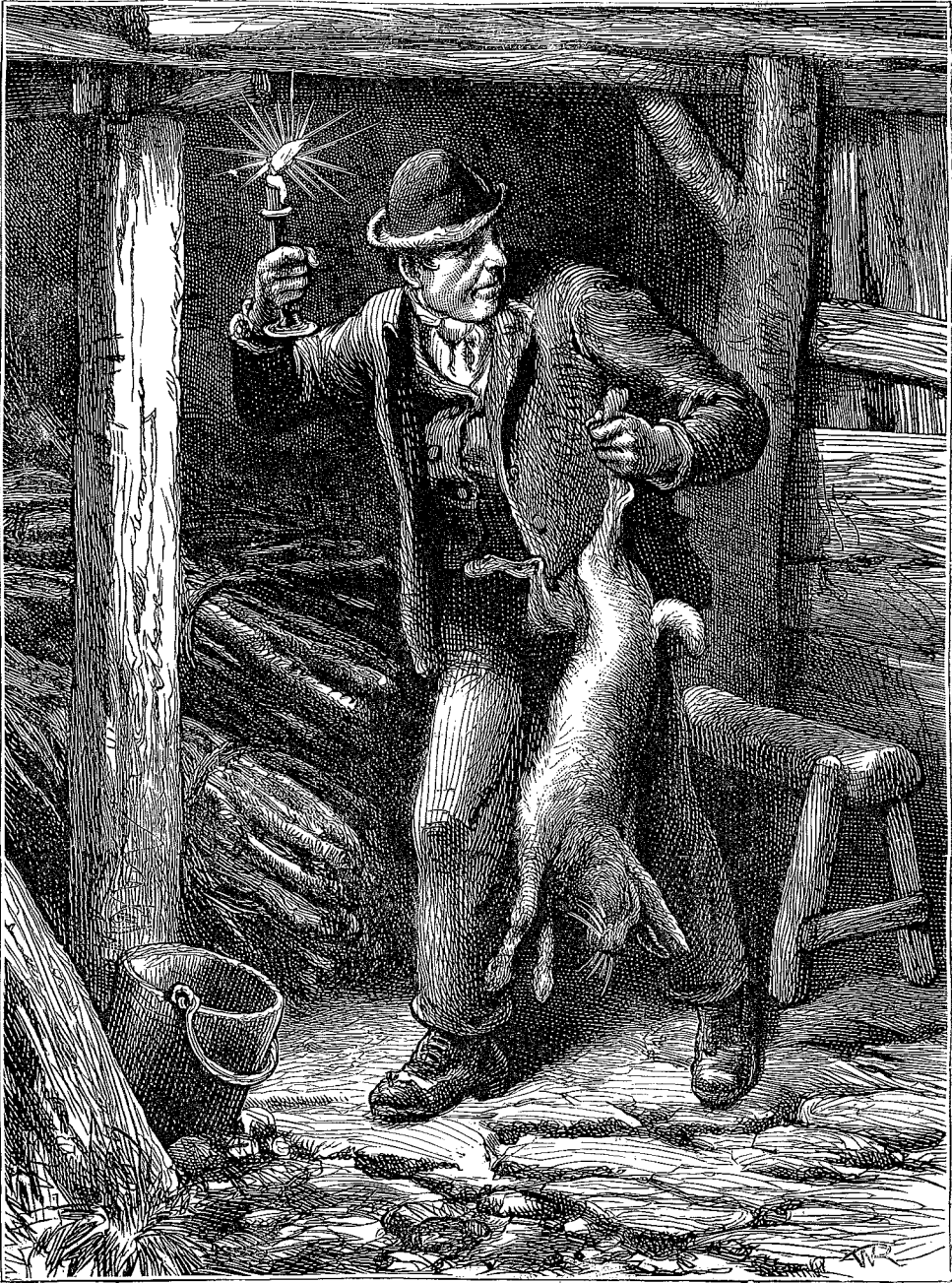
Den næste morgen ventede den afdødes slegtninger spændte paa, hvad valg hun vilde gjøre.

"Siden jeg har frit valg", sagde Sofie, "saa har jeg besluttet mig til at vælge det lille crucifiks, som den kjære frue havde i sin haand, da hun døde, og som blev vædet med hendes sidste tårer. Jeg vil umulig kunne faa nogen mere dyrebar erindring om hende. Det vil ogsaa stadig minde mig om hendes sidste formaninger til mig, og hvis jeg aldrig glemmer dem, da vil jeg let kunne undvære guld og ædelstene. Den salige frues velsignelse vil da altid følge mig."

Sofies valg vandt almindeligt bifald blandt den afdødes slegtninger, som frydede sig over, at hun ikke havde valgt en mere værdifuld ting; de roste i høje toner hendes beslutning, skjønt de i sit inderste hjerte

Den syges hemmelighed.

„Han lister sig hen i udhuset for at hængte op sit jagtbytte.“

lyntes, hun var en tøsfe. Men den gamle gartner mente det mere oprigtig, da han sagde:

„Gud velsigne dig mit kjære barn. Du er en from og taknemmelig sjæl. Jeg er sikker paa, at du vil have mere velsignelse af dette krucifiks end af noget kostbart guld eller sølvsmykke. Det vil bringe dig større trøst i nødens stund end perler og ædelstene.“

Sofie glemte det lille krucifiks i sin kuffert og betragtede det som det dyrebareste af hele kuffertens indhold. Men de fine frøkener trøttede og var uenige ved delingen af de kostbare smykker, som bragte dem mere ærgrelse end glæde paa grund af deres misundelse mod hinanden.

5. Sofie bliver gift.

Omtrent et aar før fru Vindens død havde en brav og tækkelig ung mand fremkommet med ønsket om at faa Sofie til hustru. Det var søn af gartneren. Da hans mor var død, havde han talt med faderen om sagen, og da denne var fuldstændig enig i hans valg, havde denne nævnt det til fru Vinden.

Fruen vidste, at Sofie syntes meget godt om den unge mand og sagde: „Ja, min kjære gamle gartner, dette er ogsaa aldeles efter mit ønske. Deres søn har faaet en god opdragelse, og jeg har intet imod, at han med tiden faar Sofie til hustru; det vil tværtimod være mig en stor glæde. Men han faar vente endnu en tid. Det er for tidlig for Dem allerede nu at overgive gartneriet til Deres søn; De er ikke saa gammel. Deres søn trænger ogsaa at faa lidt mere uddannelse. Send ham til byen; der kunde være adskilligt, som han endnu trænger at lære. Lad ham saa komme tilbage om en to — tre aar, og hvis da de to unge fremdeles har samme følelse for hinanden, saa skal jeg — om jeg lever — have den fornøjelse som Sofies pleiemor at være ned og fejre hendes bryllup.“

Hermed var saavel den gamle gartner som Wilhelm og Sofie tilfreds. Fruen udstyrede Wilhelm med klæder til reisen, gav ham gode reise penge og anbefalingsbreve med, og saa rejste den unge mand afsted

(Fortsættes.)

Et uventet gjensyn.

Vi hørte sidst om de to unge gutter Robert og Miana, hvorledes de sad fænglede hos metsjiffernes konge, og hvorledes det ikke egentlig saa videre lyst ud for dem.

Mens de sad saaledes i det mørke fængsel hørtes pludselig en svag raslen oppe paa fængslets tag.

„Det er vist Hanuman“, hviskede Miana. „Staffars dyr, du bliver din herre tro!“

„Stille, Miana! Det er ikke aben“, sagde Robert.

Det var ligesom en usynlig haand syntes at skyde tilfide tagdækningen, saa en del straa faldt ned. En aabning i taget blev synlig, saa de to venner kunde se stjernerne blinke ned til sig. I næste øjeblik kom et hoved tilsyn og en stemme hviskede ned til dem:

„Robert, er du derne?“

„Mali! Mali“, udbrød de begge i munden paa hverandre, og blev saa aldeles overvældede af glæde, at de aldeles glemte at være forsigtige.

„Stille — rør eder ikke — det gjælder liv eller død“, hviskede samme stemme.

Og Musa havde ogsaa ganske rigtig hørt dem. Han var vaagnet og forsøgte at rejse sig; men han var saa drucken, at han atter sank om og blev liggende ubevægelig.

Snart efter blev et sterkt taug stukket ned gennem aabningen i taget, og med en forbausende letthed kom den trofaste Mali trybende ned til dem. Han skar straks over deres haand, kysede dem i sin usigelig glæde og hviskede:

„Ikke et ord nu — bare hurtigt afsted! Gaa foran du, Robert!“

Gutten adløb. Han klatrede uden vanskelighed op paa taget, og Mali og Miana fulgte snart efter ham.

Da de alle var komne op, trak Mali tauget op efter sig og tilbød omhyggelig aabningen i taget.

Over den hævede sig en lodret klippebæg; men ogsaa her bød et sterkt taug flygtningerne en sikker vej, og den ene efter den anden kom i god behold op. Mali rullede ogsaa dette taug omhyggelig sammen, og saa ilede de alle tre sammen henover mod skoven. Her fandt de let det træ, hvor Mali havde

fat sine kurve fra sig, mens han var borte, og hvor aben holdt vagt.

„Jeg bandt aben her, da jeg var ræd for, at han kunde komme til at røbe os og—“

„Men hvorledes er Hanuman kommen til dig, Mali?“ afbrød Miana ham spændt.

„Og hvilket under har ført dig til os?“ spurgte Robert samtidig i munden paa ham.

„Stille, stille nu! Siden skal I saa vide alt.“ Nu maa vi benytte tiden. Der er endnu fire timer igjen af natten, og saalænge haaber jeg, at man ikke vil opdage eders slugt. Naar det bliver dag haaber jeg, at vi vil være fremme paa steder, hvor vi er sikre. Jeg er godt kjendt her i egnen.“

De slughtene var allerede langt paa vei, da paaflugtens skræk om morgenen vækkede Musa og bragte ham til at tænke paa fangerne. Forskrækket over sin lange søvn skyndte han sig ind for at se til dem. Men hvem kan skildre hans angst og skræk, da han fandt fængslet tomt! Tanken paa den grusomme fyrstes brede og den straf, som ventede ham, fyldte ham med rædsel. Han vækkede straks sine folk, forat man kunde søge at komme paa spor efter slughtningerne.

Men da solen steg op, saa Mali og hans to unge ledsagere allerede foran sig landsbyer med venligsindede indvaanere. De var frelste. I oberstrømmende glæde omfavne og kysede Robert og Miana gang paa gang sin regningsmand som med taarer i øinene lod dem saa lov til at vise ham sin hjærlighed.

„Mali, Mali“, sagde Robert, „Gud kan alene lønne dig for, hvad du har gjort imod os. Men hvorledes fandt du frem til os, saa du i sidste øieblik reddede vort liv? Jeg begynder næsten ligesom saa mange andre at tro, at du virkelig er en trolldmand.“

„Og hvorledes fik du fat i Hanuman?“ tilspøiede Miana, som stod og klappede sin kjære abe.

„Lad os sætte os ned, saa skal jeg nu fortælle alt“, sagde den gamle. Her er vi i sikkerhed, og mine ben trænger endnu mere hvile end eders. Det var Guds mægtige haand, som førte mig til eder.

Jeg kan tænke eder til min sorg og min skræk, da jeg saa eder blive førte affted af den brusende strøm. Jeg ansaa det lidet sandsynligt, at I skulde slippe fra det med livet. Da det blev lyst, steg jeg ned af træet. Jeg var sluppet aldeles uskladt fra uveiret og besluttede at fortsætte reisen. Da

jeg havde vandret gennem skovene i syv dage, traf jeg paa et forladt ildsted. Jeg undersøgte stedet nøie og fandt fodspor i den fugtige jordbund. Den smale saale og den udadvendte storta gjorde det utvilsomt for mig, at det var Roberts fod, som havde traadt der, og jeg kjendte ogsaa dine spor, Miana. Det var som om jeg fik nyt liv. Altsaa var i begge endnu ilibe! Og idet jeg af hjertet takkede min Gud for hans godhed, begyndte jeg nu at følge eders spor som et ædelt bildt.

Det var ikke vanskeligt at finde den vei, I havde taget. Fodtrin, afbrudne grene, nedtraadt græs og askehobe viste tydeligt nok, hvor I havde gaaet. Jeg undte mig ingen ro, og dog frygtede jeg for, at jeg med mine gamle ben ikke skulde være istand til at indhente eder. Men iforgaars fandt jeg eders forladte ildsted varmt endnu. Jeg ilede affted som en affindig for at indhente eder, indtil natten tvang mig at gjøre stans. Da det lysnede, skyndte jeg mig atter videre. Eders spor blev stadig friskere, mit hjerte bankede af glæde ved tanken paa snart at være hos eder. Jeg steg op af en høide og kunde derfra se eder længere nede i dalen. Jeg vilde allerede raabe efter eder, skjønt vel neppe min stemme vilde have kunnet naa saa langt; men da kom i samme øieblik de vilde og slæbte eder væk.

Jeg sank om aldeles som bedøvet af smerte; jeg vidste jo hvilken skjæbne der ventede eder, naar I var faldne i disse grusomme menneskers haand. Intet i verden kunde redde eder fra en rædsom død. Jeg fulgte imidlertid efter paa afstand; jeg vilde søge at redde eder, hvad det end skulde koste.

Det var bleven nat og jeg samlede om i mørke. Da kjendte jeg pludselig et blødt skind, som smøg sig imod mig. Det var aben. Det stinke dyr viste mig veien til eder, og snart var vi fremme ved den klippe, hvor eders fængsel var. Jeg hørte, hvorledes de drukne vogtere leende fortalte om den dom, kongen havde fældet. Her gjaaldt det at handle raskest, og min plan var snart lagt.

Jeg vendte tilbage til mine kurve, hvor jeg bandt aben og tog med mig et par tauge; ved hjælp af den ene lykkedes det mig først at komme ned paa taget til eders fængsel, og her ventede jeg, til vagterne var sovne. Det andet taug bragte mig lykkelig og vel ned til eder — resten ved I.“

Den syges hemmelighed.

(Se billedet.)

Svorledes kan ikke samvittighedens kvaler gjøre et menneske ulykkelig! Det hænder, at den dømmende stemme derinde i ens bryst i aarrækker næsten aldrig lader en faa fred eller ro. Fortidens minder stiger stadig som gjenfærd frem for ens sjæl og fylder en med rædsel, gjør at han aldrig kan være glad.

Saa med den ulykkelige mand, som vi ser paa billedet. Saalænge han var frisk, har han søgt at døve den onde samvittigheds stemme; aar efter aar har han gjort alt for at glemme, men forgæves. Og nu ligger han paa sygeleiet. Med bæven tænker han paa, at sygdommen kan blive til døden, og den dømmende stemme derinde i hans hjerte skriger høiere end nogengang før.

Han kan ikke holde det ud længere. Han har sendt bud efter presten for at bekjende alt for ham, for om muligt endnu at finde naade hos Gud, endnu at faa fred.

Presten er kommen. Han sidder med det nye testamente i haanden ved sengen, og med hvissende stemme og angstfuldt blik op-rudder den syge sin fortids historie for ham:

Stakkars ulykkelige mand! Gud være hans arme sjæl naadig!

En haard straf.

(Med billede.)

Ogsaa denne mand har en ond samvittighed. Han har stude en hare. Det er paa en tid af aaret, da den er fredet, og bliver han meldt for øvrigheden, faar han en mulkt.

Derfor vender han først hjem, efterat det er blevet mørkt om aftenen, faar fat i et lys og kister sig hen i udhuset for at hænge op sit jagtbytte.

Han ser sig om. Det er vel ingen, som ser ham! Nei intet menneske — i saa henseende kan du være tryg! Og dog er det en, hvis blif følger dig i denne stund, Gud i himmelen — han hvis øine er som ildsluer.

Næste morgen var baade udhuset og den lille stuebygning blot en askehob. Sandsynligvis var det en quist fra lyset, som havde voldt ulykken. Det var straffen fra Herren — en haard straf for en mørkets gerning, som kanske i mange menneskers øine kun var en ringe synd.

Opløsning paa billedgaade i nr. 25.

„Mit hjerte tilhører dig," sagde
kaalhovedet til kottepiggen.

Billedgaade.

II

er ude

V

E